

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Markétou Jiráskovou ve věci žalobce **Ing. V. M.** narozeného **██████████**, bytem **██████████** zastoupeného JUDr. Janem Pavlokem, Ph.D., advokátem se sídlem K Brusce 124/6, 160 00 Praha 6, proti žalované **České republice – Ministerstvu spravedlnosti**, IČO: 000 25 429, se sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2, jednajícím prostřednictvím Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČO: 697 97 111, se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2, **o zaplacení 39.830.500 Kč s příslušenstvím**

takto:

- I.** Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci **35.348.565 Kč** s úrokem z prodlení ročně z této částky
- ve výši 9,25 % za dobu od 20. 1. 2009 do 30. 6. 2009,
 - ve výši 8,5 % za dobu od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009,
 - ve výši 8 % za dobu od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010,
 - ve výši 7,75 % za dobu od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012,
 - ve výši 7,5 % za dobu od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012,
 - ve výši 7,05 % za dobu od 1. 1. 2013 do 30. 6. 2013,
- a dále za dobu od 1. 7. 2013 do zaplacení s ročním úrokem ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení odpovídá v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace České národní banky

vyhlášené ve Věstníku České národní banky a platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí, a to do patnácti dnů od právní moci rozsudku.

- II. Ve zbývající části, kterou se žalobce po žalované domáhá zaplacení **4.481.935 Kč** se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 20. 1. 2009 do zaplacení, se žaloba **zamítá**.
- III. Žalobce je **povinen** zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení **468 Kč** do tří dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Žalobce je **povinen** zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 2 na náhradě nákladů řízení **46.334 Kč** do tří dnů od právní moci rozsudku.
- V. České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 2 se vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce se svou žalobou ze dne 18. 7. 2008 původně domáhal, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci 170.100.000 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 4. 7. 2002 do zaplacení s odůvodněním, že žalobce byl společníkem v obchodní společnosti [REDAKCE] obchodního podílu byl zbaven v rámci exekuce soudním exekutorem JUDr. Milanem Usnulem. Exekuce byla nařízena usnesením Okresního soudu v Kladně ze dne 4. 7. 2002, č.j. [REDAKCE] a byla zastavena usnesením ze dne 30. 6. 2005, č.j. Ne [REDAKCE] Důvodem pro zastavení exekuce byla absolutní neplatnost exekučního titulu, a to notářského zápisu notáře JUDr. Miroslava Michálka ze dne 7. 4. 1999, č.j. [REDAKCE] S ohledem na absolutní neplatnost notářského zápisu neměla být exekuce vůbec nařízena a obchodní podíl neměl být žalobci zabrán. Při výkonu veřejné moci tak bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, a to usnesení Okresního soudu v Kladně a na něj navazující exekuční příkazy exekutora JUDr. Usnula, rovněž tak notářský zápis. Vzhledem k tomu, že předmětný obchodní podíl nemůže být vrácen, je třeba žalobci poskytnout náhradu škody, a to ve výši 114.100.000 Kč jako hodnotu obchodního podílu a ve výši 56.000.000 Kč jako ušlý zisk tím, že se žalobce již nepodílí na zisku společnosti. Žalobce byl obchodního podílu zbaven na základě exekučního příkazu ke dni 4. 7. 2002, proto od tohoto data požaduje zákonný úrok z prodlení z obou částek.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že žalobou uplatněný nárok neuznává ani co do důvodu, ani co do výše, a to ani částečně. Žalobce svůj nárok u žalované uplatnil dne 18. 7. 2008, žádosti nebylo vyhověno. Jedním z předpokladů vzniku objektivní odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem je vznik škody v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím. Škodou se ve smyslu § 442 odst. 1 obč. zák. rozumí újma, která nastala v majetkové sféře poškozeného a spočívá ve zmenšení jeho majetkového stavu. Žalobce sice uhradil pohledávku dle nezákonných rozhodnutí, avšak jejich zrušením mu vznikla pohledávka ve stejné výši za oprávněným v předmětném exekučním řízení. Není tak naplněn jeden ze základních předpokladů odpovědnosti státu za škodu – vznik škody. Kromě toho zde neexistuje rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, a žalobce nepodal proti rozhodnutí soudu mimořádný opravný prostředek. Později žalovaná uvedla, že usnesení Okresního soudu v Kladně ze dne 4. 7. 2002, č.j. [REDAKCE] jímž byla nařízena exekuce na majetek žalobce, je nezákonným rozhodnutím. Vnesla však námitku promlčení, když poukázala na to, že usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2004, č.j. [REDAKCE] bylo doručeno zástupci žalobce dne 24. 1. 2005, tímto dnem se žalobce dozvěděl, že notářský zápis ze dne 4. 4. 1999 sepsaný notářem JUDr. Miroslavem Michálkem, není způsobilým exekučním titulem. Tímto dnem se žalobce dozvěděl o škodě a o tom, kdo za ni zodpovídá, neboť od této doby sám žalobce pohlíží na rozhodnutí o nařízení exekuce jako na nezákonné. Navrhla žalobu zamítnout.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 6. 12. 2011, č.j. 10C 139/2008-111 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2012, č.j. 70Co 117/2012-145 byla žaloba zamítnuta z důvodu promlčení nároku na náhradu škody. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2013, č.j. 30 Cdo 1362/2013-181 byly rozsudky soudů I. a II. stupně zrušeny a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že nárok žalobce promlčen není, neboť promlčecí doba mohla žalobci začít běžet až od právní moci zrušovacího rozhodnutí dne 6. 8. 2005 (tj. usnesení Okresního soudu v Kladně o zastavení exekuce ze dne 30. 6. 2005, sp. zn. [REDAKCE]).

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10. 11. 2014, č.j. 10C 139/2008-241 (původně čl. 239) byla žaloba v celém rozsahu, tj. co do požadavku žalobce na zaplacení 170.100.000 Kč s úrokem z prodlení od 4. 7. 2002 do zaplacení, zamítnuta. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 2. 4. 2015, č.j. 70Co 84/2015-265 (původně čl. 263) citovaný rozsudek soudu I. stupně ve výroku o věci samé ohledně částky 56.000.000 Kč s příslušenstvím potvrdil; ohledně částky 114.100.000 Kč s příslušenstvím v tomto výroku a ve výroku o nákladech řízení rozsudek zrušil a v uvedeném rozsahu věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že soudu I. stupně je třeba dát za pravdu v úvaze, že žalobce se měl a mohl domáhat výplaty vypořádacího podílu vůči společnosti, neboť ta měla povinnost mu vypořádací podíl vyplatit, pokud jej neuhradila v rámci exekuce exekutorovi. Zároveň je však oprávněnou námitka žalobce, že byl-li zbaven svého podílu v obchodní společnosti v důsledku nezákonného rozhodnutí, mělo by se mu dostat náhrady v úrovni tržní hodnoty toho, čeho takto pozbyl. Z tohoto pohledu se soud I. stupně věcí nezabýval, když své úvahy soustředil pouze na hodnotu vypořádacího podílu.

Nezjišťoval skutečnosti týkající se tržní hodnoty podílu, a protože jejich zjištění je otázkou rozsáhlejšího dokazování, odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v uvedené části zrušil a věc vrátit soudu I. stupně k dalšímu řízení. Pro úplnost odvolací soud doplnil, že úvaha soudu I. stupně týkající se nevyplacení vypořádacího podílu společností exekutorovi, potažmo žalobci, nebyla zcela neopodstatněná.

Podáním ze dne 22. 9. 2017 vzal žalobce svou žalobu částečně, co do požadavku na zaplacení částky 74.269.500 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky ročně od 4. 7. 2002 do zaplacení a zaplacení zákonného úroku z prodlení z částky 39.830.500 Kč od 4. 7. 2002 do 19. 1. 2009 zpět. Při jednání soudu dne 26. 9. 2017 bylo řízení v této části zastaveno.

Z notářského zápisu sepsaného notářem JUDr. Miroslavem Michálkem, se sídlem v Třebíči, dne 7. 4. 1999, sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil, že [REDAKCE] jako věřitel, uzavřela se žalobcem, jako dlužníkem, smlouvu o kontokorentním úvěru č. [REDAKCE] na základě kterého se věřitel zavázal poskytnout dlužníkovi jako investiční a provozní prostředky kontokorentní úvěr do celoroční maximální výše 60.000.000 Kč. Úroková sazba z debetního zůstatku byla sjednána na 21,3 % p.a. Dlužník se zavázal splatit kontokorentní úvěr za 12 měsíců od data prvního čerpání finančních prostředků. Dlužník dal zároveň výslovné svolení k vykonatelnosti notářského zápisu.

Ze spisu Okresního soudu v Kladně, sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil, že [REDAKCE] podala dne 8. 4. 2002 k Okresnímu soudu v Kladně návrh na nařízení exekuce proti povinnému Ing. V [REDAKCE] M [REDAKCE] podle vykonatelného notářského zápisu sepsaného JUDr. Miroslavem Michálkem, notářem v Třebíči dne 7. 4. 1999, č. [REDAKCE] k uspokojení pohledávky ve výši 70.559.478,53 Kč s příslušenstvím. Usnesením Okresního soudu v Kladně ze dne 4. 7. 2002, č.j. [REDAKCE] byla exekuce nařízena a jejím provedením byl pověřen JUDr. Milan Usnul, usnesení nabylo právní moci dne 18. 6. 2003. Dne 7. 10. 2002 se povinný Ing. V [REDAKCE] M [REDAKCE] a jeho manželka MUDr. J [REDAKCE] M [REDAKCE] odvolali proti usnesení o nařízení exekuce s odůvodněním, že byla podána žaloba ke Krajskému soudu v Brně kvůli neplnění smluvních podmínek ze strany oprávněného se vznikem škody ve výši přesahující požadavek oprávněného. Zároveň požádali o pozastavení řízení. Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2003 bylo odvolání MUDr. J [REDAKCE] M [REDAKCE] odmítnuto a napadené usnesení soudu I. stupně částečně potvrzeno, přičemž pokud byla exekuce nařízena pro částku 10.559.478,53 Kč a náklady předcházejícího řízení ve výši 93.700 Kč, bylo usnesení zrušeno a v tomto rozsahu vráceno k dalšímu řízení. Citované usnesení bylo žalobci doručeno dne 18. 6. 2003 a tento den i nabylo právní moci. Dne 26. 8. 2004 podal Ing. V [REDAKCE] M [REDAKCE] soudu návrh na zastavení výkonu rozhodnutí podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., a to pro vady exekučního titulu a pochybení při nařízení exekuce. Uvedl, že oprávněný a povinný uzavřeli úvěrovou smlouvu, na základě které se oprávněný zavázal poskytnout povinnému kontokorentní úvěr do výše 60.000.000 Kč a povinný se zavázal úvěr splácet s úrokem ve lhůtě 12 měsíců od prvního čerpání. Mezi stranami byl smlouvou založen synallagmatický závazkový vztah, oprávněný však nesplnil

svou povinnost, neboť se po podpisu smlouvy dostal do nucené správy a následně do konkursu, a tím porušil smlouvu. V takovém případě se může oprávněný domáhat splnění závazku povinného pouze v případě, že již svůj závazek splnil, nebo prokáže-li svůj závazek splnit. Oprávněný se porušením povinnosti ocitl v prodlení. Nesplnění povinnosti oprávněného vyplývá i z jeho podání vůči soudu, kde tvrdí, že ze sjednaného úvěrového rámce poskytl povinnému pouze částku 50.445.930 Kč, jakkoliv o výši této částky není povinný přesvědčen, ale nemůže tuto potvrdit ani vyvrátit. Usnesením Okresního soudu v Kladně ze dne 23. 11. 2004, č.j. [REDAKCE] soud připustil, aby z řízení vystoupil oprávněný JUDr. F. [REDAKCE] M. [REDAKCE] správce úpadce [REDAKCE] a na jeho místo vstoupila společnost [REDAKCE]. Dne 26. 8. 2004 podal žalobce návrh soudu na zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. pro vady exekučního titulu a z důvodu, že oprávněný v rozporu s notářským zápisem vyplnil zajišťující směnku v samostatném soudním řízení u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. [REDAKCE] a tedy duplicitně žádá splnění závazku po povinném z téhož závazkového právního vztahu. Dne 10. 2. 2005 podal Ing. V. [REDAKCE] M. [REDAKCE] odvolání proti usnesení Okresního soudu v Kladně, kterým byly zamítnuty návrhy na odklad exekuce prodejem nemovitostí a movitých věcí. Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2004, sp. zn. [REDAKCE] který rozhodoval ve věci výkonu rozhodnutí, vedeného u Okresního soudu v Kladně pod sp. zn. [REDAKCE]. Nejvyšší soud dovodil, že byla chybně vyřešena otázka materiální vykonatelnosti exekučního titulu, v daném případě notářského zápisu, JUDr. M. [REDAKCE] M. [REDAKCE] ze dne 7. 4. 1999. Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2005 bylo připuštěno, aby namísto dosavadního oprávněného vstoupila společnost BRASCHI – CONSULTADORIA E SERVICOS, SOCIEDADE UNIPESSOAL, LDA, se sídlem Madeira. Dále byla odložena exekuce prodejem movité věci a nemovitostí povinného a bylo zrušeno usnesení soudu I. stupně, jímž byl zamítnut návrh na zastavení exekuce a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud v Praze vycházel z toho, že Nejvyšší soud posoudil vykonatelnost notářského zápisu jinak ve svém rozhodnutí sp. zn. [REDAKCE], které bylo vydáno v řízení sp. zn. [REDAKCE] u Okresního soudu v Kladně, proto je nutno provést důkaz i tímto spisem. Při jednání Okresního soudu v Kladně dne 30. 6. 2005, kterého se účastnil i žalobce a jeho právní zástupce, byla exekuce zastavena a oprávněnému uložena povinnost zaplatit povinnému náklady řízení. Usnesení Okresního soudu v Kladně ze dne 30. 6. 2005, č.j. [REDAKCE] o zastavení exekuce bylo odůvodněno odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2004, č.j. [REDAKCE] který dospěl k závěru, že notářský zápis není způsobilým exekučním titulem, nesplňuje podmínku materiální vykonatelnosti pro svou neurčitost. Oprávněná se proti usnesení o zastavení exekuce odvolala, její odvolání bylo odmítnuto pro opožděnost usnesením Okresního soudu v Kladně ze dne 22. 8. 2005, které nabylo právní moci dne 10. 9. 2005. Usnesení o zastavení exekuce nabylo právní moci dne 6. 8. 2005.

Ze spisu soudního exekutora Exekutorského úřadu Praha 9, JUDr. Milana Usnula, sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil, že soudní exekutor vydal dne 27. 8. 2002 exekuční příkaz č.j. [REDAKCE] postižením práva povinného Ing. V. [REDAKCE] M. [REDAKCE] na obchodním podílu společnosti [REDAKCE] který byl doručen této společnosti dne 30.

9. 2002 a právní moci nabyl společně s usnesením o nařízení exekuce dne 18. 6. 2003. Soudní exekutor dopisem ze dne 1. 7. 2004 urgoval společnost [REDAKCE] aby stanovila vypořádací podíl povinného z vlastního kapitálu této společnosti a doložila jej příslušnými listinami. Dne 27. 8. 2004 sdělila společnost [REDAKCE] exekutorovi výši čistého vypořádacího podílu Ing. V. [REDAKCE] M. [REDAKCE] v této společnosti, a to 4.481.935 Kč, zároveň tato společnost zaslala exekutorovi doklady k výpočtu vypořádacího podílu. Dne 30. 8. 2004 sdělil soudní exekutor právnímu zástupci společnosti [REDAKCE] že vypořádací podíl je třeba stanovit ke dni 18. 6. 2003. Právní zástupce společnosti [REDAKCE] zaslal soudnímu exekutorovi dne 20. 6. 2005 výtah ze zápisu z valné hromady této společnosti konané dne 12. 12. 2003. Na této valné hromadě nebyl Ing. V. [REDAKCE] M. [REDAKCE] přítomen, bylo sděleno, že je zde uvolněný obchodní podíl bývalého společníka Ing. V. [REDAKCE] M. [REDAKCE] o velikosti 25 % ve vztahu k základnímu kapitálu představovaný vkladem ve výši 75.000 Kč a tento uvolněný obchodní podíl přešel na firmu [REDAKCE]. Zároveň byla stanovena výše vypořádacího podílu Ing. V. [REDAKCE] M. [REDAKCE] ve výši 4.462.165 Kč. Právní zástupce společnosti [REDAKCE] advokát JUDr. Karel David, sdělil soudnímu exekutorovi, že v souladu s platným zněním společenské smlouvy této společnosti je vypořádací podíl splatný v penězích ve dvou splátkách, a to ve výši 50 % uplynutím jednoho roku od schválení účetní závěrky a ve výši 50 % uplynutím dvou let od schválení účetní závěrky. Účetní závěrka byla schválena valnou hromadou společnosti dne 12. 12. 2003, takže vypořádací podíl dosud není splatný. S ohledem na současnou ekonomickou situaci klienta a nedostatku hotovostních finančních prostředků navrhl splácení uvedené částky ve čtyřech ročních splátkách počínaje rokem 2004 a konče rokem 2007, nebo celý dluh rozložit do 48 splátek s tím, že očekává vyjádření exekutora. Dne 29. 11. 2004 adresovala oprávněná společnost [REDAKCE] e-mail JUDr. Davidovi, kde formulovala návrh na vyplacení závazku [REDAKCE] a to ve dvou splátkách; první k datu 12. 12. 2004 a druhou k datu 12. 12. 2005, přičemž druhá splátka bude úrokována ve výši 10 % ročně. Dne 23. 12. 2004 vyzval soudní exekutor JUDr. Karla Davida, aby společnost [REDAKCE] vyplatila vypořádací podíl povinného ve lhůtě 14 dnů. Dopisem ze dne 15. 6. 2005 soudní exekutor opět vyzval JUDr. Karla Davida, aby společnost [REDAKCE] vyplatila vypořádací podíl ve lhůtě 10 dnů. Usnesením soudního exekutora ze dne 21. 7. 2005 byla uložena společnosti [REDAKCE] pořádková pokuta ve výši 25.000 Kč za to, že do dnešního dne nebyla na účet soudního exekutora zaslána ani část splátky, čímž tato firma hrubě ztěžuje postup exekučního řízení. Proti tomuto usnesení se společnost [REDAKCE] odvolala s tím, že jednala i s oprávněným ohledně splacení vypořádacího podílu, společnosti [REDAKCE]. ani žádná povinnost uložena nebyla a navíc se zprostředkovaně dozvěděla, že exekuční řízení bylo zastaveno. Dopisem ze dne 5. 1. 2010 sdělil exekutor žalobci, že v době ukončení exekučního řízení v srpnu 2005 již byly veškeré vymožené finanční prostředky zaslány oprávněnému.

Z notářského zápisu sepsaného dne 12. 12. 2003 JUDr. Ivanou Demutovou, notářkou v Žatci pod sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil, že rozhodnutím valné hromady společnosti [REDAKCE] došlo k rozdělení uvolněného obchodního podílu bývalého společníka společnosti Ing. V. [REDAKCE] M. [REDAKCE] o velikosti [REDAKCE] ve vztahu

k základnímu kapitálu, představovaný vkladem 75.000 Kč, a k jeho převedení na společníky Ing. K. R. (část uvolněného podílu o velikosti), Dr. Ing. P. S. CSc. (část uvolněného podílu o velikosti), J. K. (část uvolněného podílu o velikosti) a P. D. (část uvolněného podílu o velikosti) za úplatu ve výši odpovídající výši vkladu.

Z výpisu z obchodního rejstříku soud zjistil, že žalobce společníkem této obchodní společnosti s obchodním podílem 25 % v období od 21. 3. 1995 do 30. 10. 2002.

Ze žádosti o náhradu škody ze dne 16. 7. 2008 soud zjistil, že žalobce vyzval dne 18. 7. 2008 žalovanou k zaplacení částky 170.100.000 Kč, která měla žalobci vzniknout nezákonnými rozhodnutími Okresního soudu v Kladně v řízení vedeném pod sp. zn. Ne a nezákonnými exekučními příkazy soudního exekutora JUDr. Milana Usnula.

Z ekonomické studie – podklad pro vyčíslení škod vzniklých v souvislosti se zabavením obchodního podílu objednatele ve společnosti vyhotovenou společností Euro-Trend, s.r.o. dne 19. 3. 2009 soud zjistil, že studie popisuje obchodní společnost její vývoj od roku 1963 do roku 2009, historii obchodního podílu žalobce ve společnosti zmiňuje znalecký posudek znaleckého ústavu NOVOTA a.s., který byl vypracován v červnu 2006 pro účely transformace společnosti s ručením omezeným na akciovou společnost, kdy byla zjištěna tržní hodnota jmění společnosti ke dni 30. 6. 2006 na 65.042 tis. Kč. Ekonomická studie dále uvádí, že zhotovitel neměl k dispozici relevantní údaje pro vyčíslení osobních požitků vyplývajících z postavení společníka podílejícího se aktivně na řízení společnosti ve sledovaném období (zřejmě v letech 2002 – 2007, jak vyplývá z tabulek), ani nemohl zjistit přesné údaje o odměňování řídicích zaměstnanců, proto předmětem studie není a ani nemohlo být vyčíslení ušlého zisku či ušlých osobních požitků objednatele (žalobce). Studie srovnává obdobné obchodní společnosti a dochází k závěru, že hodnota obchodního podílu žalobce ve výši na základním kapitálu společnosti by se mohla pohybovat v rozmezí 51.576 tis. Kč až 103.152 tis. Kč, není však zřejmé, k jakému datu. V roce 2007 by pak měla být dle studie hodnota obchodního kapitálu žalobce v rozmezí 73.746 tis. Kč až 147.493 tis. Kč.

Žalobce při své účastnické výpovědi uvedl, že byl největším vlastníkem ve společnosti (původně s.p.), která byla jednou z pěti neúspěšnějších firem v České republice a stále se rozvíjela. Žalobce se nemohl účastnit restrukturalizace společnosti, která se měnila na akciovou společnost, neboť v té době byl exekucí postižen jeho obchodní podíl ve společnosti, kterého se on neměl v úmyslu zbavovat. Žalobce neví, jakou částku čerpal z kontokorentního úvěru, rozhodně nečerpal částku celou, ani polovinu té částky.

Z dopisu soudu ze dne 9. 12. 2015 soud zjistil, že vypořádací podíl žalobce, jehož účast zanikla, byl ve výši 3.800.000 Kč vyplacen v rámci exekuce vedené

proti němu soudním exekutorem JUDr. Martinem Růžičkou, Exekutorský úřad Zlín pod sp. zn. [REDACTED]

Ze znaleckého posudku č. [REDACTED] vypracovaného dne 7. 3. 2016 znaleckým ústavem VGD Appraisal, s.r.o. soud zjistil, že hodnota [REDACTED] podílu ve společnosti [REDACTED] ke dni 30. 10. 2002 činila 39.830.500 Kč.

Po provedeném dokazování učinil soud závěr o následujícím skutkovém stavu: žalobce jako dlužník uzavřel s [REDACTED] IČO: [REDACTED] jako věřitelem, dne 7. 4. 1999 formou notářského zápisu sepsaného JUDr. Miroslavem Michálkem, notářem v Třebíči, sp. zn. [REDACTED] (dále i jen „notářský zápis“) se svolením k vykonatelnosti, smlouvu o kontokorentním úvěru č. [REDACTED] na základě které se věřitel zavázal poskytnout dlužníkovi kontokorentní úvěr do výše 60.000.000 Kč a dlužník se zavázal úvěr splácet s úrokem ve lhůtě 12 měsíců od prvního čerpání. Žalobce při svém účastnickém výslechu uvedl, že neví, jakou částku čerpal z kontokorentního úvěru, rozhodně nečerpal částku celou, ani polovinu té částky. Na výzvu soudu ze dne 12. 10. 2010 (či ze dne 17. 3. 2014), aby předložil důkaz o tom, že vůči věřiteli [REDACTED] neměl ke dni podání návrhu na nařízení exekuce žádné závazky, resp. zda, kdy a jakým způsobem svůj dluh věřiteli uhradil, žalobce nijak nereagoval. Ze spisu Okresního soudu v Kladně, sp. zn. [REDACTED] pak vyplývá, že žalobce nevyloučil, že ze sjednaného úvěrového rámce čerpal částku 50.445.930 Kč. Rodinná záložna, spořitelni a úvěrní družstvo podala dne 8. 4. 2002 k Okresnímu soudu v Kladně návrh na nařízení exekuce proti žalobci (povinnému) podle vykonatelného notářského zápisu k uspokojení pohledávky ve výši 70.559.478,53 Kč s příslušenstvím. Usnesením Okresního soudu v Kladně ze dne 4. 7. 2002, č.j. [REDACTED] byla exekuce nařízena a jejím provedením byl pověřen JUDr. Milan Usnul, Exekutorský úřad Praha 9. Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2003 bylo napadené usnesení soudu I. stupně částečně potvrzeno, přičemž pokud byla exekuce nařízena pro částku 10.559.478,53 Kč a náklady předcházejícího řízení ve výši 93.700 Kč, bylo usnesení zrušeno a v tomto rozsahu vráceno k dalšímu řízení. Usnesení ohledně nařízení exekuce pro částku 60.000.000 Kč s příslušenstvím nabylo právní moci dne 18. 6. 2003. Soudní exekutor JUDr. Milan Usnul vydal dne 27. 8. 2002 exekuční příkaz č.j. [REDACTED] postižením práva povinného žalobce na obchodním podílu společnosti [REDACTED] IČO: [REDACTED] Účast žalobce ve společnosti [REDACTED] zanikla dle výpisu z obchodního rejstříku ke dni 30. 10. 2002. Společnost [REDACTED] sdělila exekutorovi výši čistého vypořádacího podílu žalobce v této společnosti, a to ve výši 4.481.935 Kč, kterou (a ani jinou částku) soudnímu exekutorovi (ani přímo oprávněnému) v průběhu exekuce nepoukázala. Notářským zápisem sepsaným dne 12. 12. 2003 JUDr. Ivanou Demutovou, notářkou v Žatci pod sp. zn. [REDACTED] došlo rozhodnutím valné hromady společnosti [REDACTED] k rozdělení uvolněného obchodního podílu žalobce o velikosti [REDACTED] a k jeho převedení na ostatní společníky. Usnesením Okresního soudu v Kladně ze dne 30. 6. 2005, č.j. [REDACTED] které nabylo právní moci dne 6. 8. 2005, byla exekuce zastavena z důvodu, že notářský zápis není způsobilým exekučním titulem, nesplňuje podmínku materiální vykonatelnosti pro svou

neurčitost. Hodnota obchodního podílu žalobce ve společnosti [REDAKCE] činila ke dni 30. 10. 2002 dle znaleckého posudku 39.830.500 Kč. Soud nemá pochybnosti o věcné správnosti znaleckého posudku, hodnotí ho jako přesvědčivý co do závěrů a úplný co do vztahu k zadání. Znalecký posudek obsahuje veškeré náležitosti znaleckého posudku dle § 13 vyhl. č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, jeho závěry jsou jasné a srozumitelné a vyplývají ze souhrnu skutečností, k nimž znalecký ústav při úkonu přihlížel. Své závěry pak zástupci znaleckého ústavu obhájili i při vysvětlení před soudem, když se zároveň přesvědčivě vypořádali se všemi námitkami účastníků k posudku. Znalecký ústav vycházel dle soudu z dostatečných, věcně správných podkladů, jež ostatně účastníci (co do správnosti a úplnosti obsahu) ani nezpochybňovali. Nesouhlas žalované se závěry z posudku plynoucími, sám o sobě důvod pro nařízení přezkumu podaného posudku jiným znalcem či znaleckým ústavem představovat nemůže.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 cit. zák. odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.

Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 věty první zákona č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem.

Soud posoudil předmětnou věc podle § 5 písm. a), § 7 odst. 1 a § 8 zákona č. 82/1998 Sb., když se žalobce po žalované domáhá zaplacení náhrady škody ve výši 39.830.500 Kč, která mu měla vzniknout v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí, a to usnesení Okresního soudu v Kladně ze dne 4. 7. 2002, č.j. [REDAKCE] kterým byla nařízena exekuce na majetek žalobce. V řízení bylo prokázáno, že žalobce svůj nárok u žalované předběžně uplatnil ve smyslu § 14 odst. 1, 3 zák. č. 82/1998 Sb., uspokojen nebyl ani částečně, proto věc může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb.).

Objektivní odpovědnost státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím podle zákona č. 82/1998 Sb. je založena na současném splnění tří podmínek: 1) existence nezákonného rozhodnutí, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi vydáním nezákonného

rozhodnutí a vznikem škody. Existence těchto podmínek musí být v soudním řízení bezpečně prokázána, přičemž důkazní břemeno leží na poškozeném.

Obvodní soud pro Prahu 2 již ve svém dřívějším rozsudku v této věci ze dne 10. 11. 2014, č.j. 10C 139/2008-241 (původně čl. 239) dospěl k závěru, že usnesení Okresního soudu v Kladně ze dne 4. 7. 2002, č.j. Nc 5214/2002-3 je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., neboť nabylo právní moci a zároveň jeho nezákonnost byla vyslovena usnesením téhož soudu ze dne 30. 6. 2005, kterým byla exekuce zastavena. Tento závěr byl stvrzen i rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2015, č.j. 70Co 84/2015-265 (původně čl. 263).

Námítka promlčení žalovaného nároku vznesená žalovanou byla Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 4. 9. 2013, č.j. 30 Cdo 1362/2013-181 shledána nedůvodnou, tímto právním názorem je soud I. stupně vázán.

Soud se tak dále zabýval tím, zda žalobci vznikla v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí škoda. Protože zákon č. 82/1998 Sb. blíže nedefinuje pojem škody ani neupravuje rozsah její náhrady, je třeba v této otázce vycházet z § 442 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále i jen „obč. zák.“), podle jehož odstavce 1 se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Škodou zákon míní újmu, která nastala (projevuje se) v majetkové sféře poškozeného (spočívá ve zmenšení jeho majetkového stavu) a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi, a je tedy napravitelná poskytnutím majetkového plnění, především penězi. Skutečnou škodou je nutno rozumět takovou újmu, která znamená zmenšení majetkového stavu poškozeného oproti stavu před škodnou událostí a která představuje majetkové hodnoty, jež je třeba vynaložit k uvedení věci do předešlého stavu.

V řízení bylo prokázáno, že žalobce byl od 21. 3. 1995 společníkem společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] o velikosti obchodního podílu [REDAKCE] ve vztahu k základnímu kapitálu, a to do doby, kdy bylo právo žalobce na obchodním podílu této společnosti postiženo exekučním příkazem soudního exekutora JUDr. Milana Usnula ze dne 27. 8. 2002, č.j. [REDAKCE], a jeho účast ve společnosti tak zanikla (§ 148 odst. 2 písm. d/ zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013, /dále i jen „obch. zák.“/). Poté, co byla rozhodnutím Okresního soudu v Kladně ze dne 30. 6. 2005 exekuce zastavena, nemohlo dojít ve smyslu § 148 odst. 4 obch. zák. k obnovení účasti žalobce ve společnosti, neboť ta již uvolněným podílem naložila, a to v souladu s § 113 odst. 5 obch. zák., když valná hromada dne 12. 12. 2003 rozhodla o převedení tohoto podílu na zbývající společníky za úplatu odpovídající výši vkladu. Byl-li žalobce nedobrovolně zbaven svého podílu v obchodní společnosti v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí, mělo by se mu dostat náhrady v úrovni tržní hodnoty toho, čeho takto pozbyl (k tomu srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2015, č.j. 70Co 84/2015-265).

Znalecký ústav VGD Appraisal, s.r.o. ve svém znaleckém posudku č. [REDAKCE] ze dne 7. 3. 2016 stanovil hodnotu [REDAKCE] podílu ve společnosti [REDAKCE] ke dni 30. 10. 2002 (výmaz žalobce jako společníka z obchodního rejstříku) na částku 39.830.500 Kč.

V řízení bylo dále prokázáno, že společnost [REDAKCE] k výzvě soudního exekutora JUDr. Milana Usnula v průběhu exekučního řízení ohodnotila vypořádací podíl žalobce ve jmenované společnosti ve smyslu § 61 odst. 2 obch. zák. na částku 4.481.935 Kč. V řízení však bylo též prokázáno, že společnost [REDAKCE] tuto (ani žádnou jinou) částku soudnímu exekutorovi (ani přímo oprávněnému) z titulu vypořádacího podílu nikdy nepoukázala. Žalobce tak má stále pohledávku za uvedenou společností, resp. její právní nástupkyní [REDAKCE] žaloba o zaplacení náhrady škody v této výši proti žalované je předčasná a nelze než ji tzv. „pro tentokrát“ zamítnout. Jde o uplatnění obecného závěru, že nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím může být vůči státu úspěšně uplatněn pouze tehdy, nemůže-li poškozený úspěšně dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči dlužníku, který je mu povinen plnit (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 2. 2003, sp. zn. 25 Cdo 986/2001). Žalobci vzniklo zánikem jeho účasti ve společnosti právo vůči této společnosti na vyplacení vypořádacího podílu dle § 61 odst. 2 obch. zák., který v rámci exekučního řízení a ani po zastavení exekuce nebyl dosud vyplacen. K výzvě soudu žalobce ve svém podání ze dne 20. 10. 2014 uvedl, že se vůči této společnosti nedomáhal vyplacení vypořádacího podílu, a to z toho důvodu, že tato společnost vyplatila vypořádací podíl v rámci nezákonné exekuce exekutorovi JUDr. Usnulovi. Toto tvrzení žalobce však bylo (již dříve) provedeným dokazováním vyvráceno, vypořádací podíl vyplacen exekutorovi nebyl, proto byla žaloba v této části pro předčasnost zamítnuta, včetně požadovaného zákonného úroku z prodlení z této částky od 20. 1. 2009 do zaplacení (výrok II.).

Ve zbývající části, tj. co do požadavku žalobce na zaplacení náhrady škody ve výši 35.348.565 Kč, soud žalobě vyhověl (výše škody dle znaleckého posudku ve výši 39.830.500 Kč mínus předčasně uplatněná částka 4.481.935 Kč). Žalobce se též domáhal zaplacení zákonného úroku z prodlení od 20. 1. 2009. Dle stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, má poškozený právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění uplatnil postupem podle § 14 OdpŠk. Žalobce svůj nárok na náhradu škody uplatnil u žalované dne 18. 7. 2008, šestiměsíční lhůta uplynula dne 19. 1. 2009 (§ 122 odst. 2, 3 obč. zák., neboť poslední den lhůty dne 18. 1. 2009 připadl na neděli), v prodlení tak je žalovaná od 20. 1. 2009. Soud proto zavázal žalovanou k zaplacení částky 35.348.565 Kč včetně zákonného úroku z prodlení od 20. 1. 2009 do zaplacení dle § 517 odst. 2 obč. zák. a § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., ve znění účinném ke dni prodlení žalované. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř.; takto prodloužená pariční lhůta odpovídá podmínkám čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná při výplatě peněžních plnění řídí, přičemž soudu současně nejsou známy okolnosti, pro něž by bylo důvodné se domnívat, že stanovení

delší lhůty k plnění oproti třídní lhůtě zákonné může způsobit žalobci jakoukoliv újmu (výrok I.).

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 142 odst. 2, 3 a § 151 odst. 1 o. s. ř., podle něhož měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo, resp. i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu.

Předmětem řízení byl původně nárok žalobce na náhradu škody ve výši 56.000.000 Kč spočívající v ušlém zisku a na náhradu škody ve výši 114.100.000 Kč spočívající ve ztrátě obchodního podílu. Žaloba o zaplacení náhrady škody ve výši 56.000.000 Kč spočívající v ušlém zisku byla (již pravomocně) zamítnuta, v tomto rozsahu byla v řízení zcela úspěšná žalovaná. Poté, kdy byla znaleckým posudkem stanovena hodnota obchodního podílu žalobce na částku 39.830.500 Kč, vzal žalobce svou žalobu částečně, co do požadavku na náhradu škody spočívající ve ztrátě obchodního podílu (z původně požadované částky 114.100.000 Kč) ve výši 74.269.500 Kč, zpět a řízení bylo v této části zastaveno.

Ohledně částky 74.269.500 Kč však nelze hovořit o procesním úspěchu žalované ve smyslu § 146 odst. 2 věty první o. s. ř., ale ani o procesním úspěchu žalobce ve smyslu § 146 odst. 2 věty druhé o. s. ř., neboť ani jeden z účastníků zastavení řízení nezavinil. Žalobce od počátku řízení nemohl znát přesnou výši škody, z tohoto důvodu musela být stanovena pomocí znaleckého posudku, proto mu lze ve smyslu § 142 odst. 3 o. s. ř. přiznat plnou náhradu nákladů řízení (k tomu srov. *Drápal, L., Bureš, J. a kol.* Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 973).

Vzhledem k tomu, že základem pro určení výše náhrady nákladů řízení při aplikaci § 142 odst. 3 o. s. ř. není částka požadovaná žalobou, nýbrž částka přisouzená na základě znaleckého posudku, určuje se též odměna advokáta z částky dle znaleckého posudku (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. 25 Cdo 3974/2015), která je zároveň tarifní hodnotou dle § 8 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).

Při určení poměru úspěchu a neúspěchu účastníků řízení tak soud vycházel ze součtu tarifní hodnoty 56.000.000 Kč a tarifní hodnoty 39.830.500 Kč, tj. celkem z tarifní hodnoty 95.830.500 Kč. V souzeném případě byla převážně úspěšná žalovaná, neboť žaloba o zaplacení náhrady škody ve výši 56.000.000 Kč spočívající v ušlém zisku a o zaplacení náhrady škody ve výši 4.481.935 Kč spočívající ve ztrátě obchodního podílu byla proti ní zamítnuta, úspěšná byla v rozsahu 63 %. Naopak byla neúspěšná v rozsahu 37 %, když jí byla uložena povinnost zaplatit žalobci 35.348.565 Kč. Celkový úspěch žalované je tak v rozsahu 26 %.

Žalované vznikly náklady řízení ve výši 1.800 Kč, které sestávají z paušální náhrady hotových výdajů za 6 úkonů po 300 Kč dle § 151 odst. 3 o. s. ř., ve znění účinném od 1. 7. 2015, a to za 2 odvolání proti usnesení o znalečném, za 2 přípravy účasti na jednání a za účast na jednání před soudem dne 16. 5. 2016 a 26. 9. 2017, vše podle § 1 odst. 2, odst. 3 písm. a), b), c) vyhl. č. 254/2015 Sb. a podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 2. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3554/15). Jejich zaplacení v rozsahu 26 %, tj. částky 468 Kč, uložil soud neúspěšnému žalobci ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku podle § 160 odst. 1 části věty před středníkem o. s. ř. (výrok III.).

Podle § 148 odst. 1 o. s. ř. stát má podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. V tomto řízení přiznal soud znalečné znaleckému ústavu VGD Appraisal, s.r.o. ve výši 103.545,75 Kč, částka 30.000 Kč byla hrazena ze zálohy složené žalobcem, stát tak celkem vynaložil náklady ve výši 73.545,75 Kč, které uložil zaplatit neúspěšnému žalobci v rozsahu 63 %, tj. 46.334 Kč, u kterého neshledal předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, na účet Obvodního soudu pro Prahu 2 ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku podle § 160 odst. 1 části věty před středníkem o. s. ř. (výrok IV.).

Ve vztahu k žalované, která by měla povinnost hradit náklady státu v rozsahu 37 %, rozhodl soud tak, že České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 2 se vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává, a to s ohledem na to, že na straně oprávněného a povinného se jedná totožný subjekt, Českou republiku, navíc jak Ministerstvo spravedlnosti, tak Obvodní soud pro Prahu 2 spadají do jedné rozpočtové kapitoly státního rozpočtu (výrok V.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

V Praze dne 26. září 2017

Mgr. Markéta Jirásková, v. r.
s o u d k y n ě

*Za správnost vyhotovení:
Holková, DiS.*